

HET MEISJE
DAT DE
ZONNESTRALEN
WILDE GRIJPEN

Het meisje dat de zonnestralen wilde grijpen.

Ze heette Soeleika en woonde in een verland..

Als je haar gezien had zou je denken dat ze een jongetje was. Ze droeg een glanzend-zijden pofbroek, en daarboven een groen fluwelen vest. Prachtige figuren van gouddraad waren daar op geborduurd.

Op haar glanzend-zwarte haar droeg ze een sluier, die heel vaak neergeslagen werd.

Schoenen had ze niet nodig want haast nooit kwam ze buitenshuis. En in de

kamers lagen zulke dikke tapijten op de vloer, dat ze er best op blote voeten kon lopen.

Ze had heel donker haar en gitzwarte ogen in een bruin gezichtje.

Haar vader was een rijk man. Hij heette Ali Mohammed, een Turk.

De huizen in het Oosten zijn anders dan bij ons.

Zo was ook Soeleika's huis gebouwd rondom een prachtige tuin. Daar speelde Soeleika zo veel als ze kon want in huis was het altijd donker. Want er waren haast geen ramen, die op de tuin uitkeken en aan de buitenkant was er alleen een klein venstertje met tralies.

Vriendinnetjes had Soeleika niet. Ze ging altijd met dezelfde mensen om: Vader die haar verwende, Moeder waar ze zo veel van hield, en dan de goede Saida die voor haar zorgde!

Toen werd haar moeder ziek.

't Was langzaam gekomen.

Eerst hoestte Moeder wel eens, maar wie zou daar nu op letten?

Maar het hoesten werd erger en toen ging het aldoor achteruit. Moeder bleef liggen op de sofa in haar kamer, en bijna nooit hoorde Soeleika meer haar vrolijk gelach. Het was somber in de ziekenkamer. Het volle licht kon er nooit binnen en Moeder verlangde zo naar licht.

„Moeder, ga in de tuin liggen ; daar is het licht en u kunt er de zon zien !”, vleide ze. Maar dat kon Moeder niet.

„Vader, kunt u de zon dan niet bij Moeder brengen ?”

Nee, dat ging niet.

De muren uitbreken, zodat er ramen ingezet konden worden, neen. Wat zouden zijn vrienden ervan zeggen ?

„Ik wil zonnestralen hebben voor mijn arme zieke Moeder,” zei Soeleika tegen Saida, toen ze in de tuin stond in de volle zon. En ze greep met beide handjes naar het licht.

Maar ook Saida, die anders altijd raad wist, kon haar nu niet helpen.

„Je moet Saida, je móet !”

„Ik zal het proberen, Soeleika.”

Die middag, ging Saida naar de kamer van haar zieke meesteres met een boek. Soeleika keek verbaasd. Zat daar nu licht in ?

Eerbiedig vroeg Saida : „Wil ik u eens voorlezen van het Licht ?

Toen hoorde Soeleika :

„Ik ben het Licht der wereld ; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het Licht des levens hebben.”

In de ogen van haar Moeder kwam een schittering van hoop.

„Wie zegt dat van zichzelf?“, vroeg ze aan Saida.

„Dat is,“ antwoordde Saida met bevende stem, „dat is Nabi Ngisa“ (de Heer Jezus). Nu kwam er ineens schrik in de ogen van de zieke.

„Nabi Ngisa, zeg je? Ben je dan ontrouw geworden aan onzen profeet, aan Mohammed? Heb je hem verlaten? Toe, Saida, het is toch niet waar?“

Rustig staarde de oude vrouw haar aan. Ja, het was wel waar. Ze was al jaren in alle stilte een volgeling geweest van den Heer Jezus.

„Mij heeft Hij Zijn Licht geschonken, dat helderder is dan het licht van de zon, en

Hij wil het ook u geven. Het spijt me alleen, dat ik zolang gewacht heb met u erover te spreken."

Saida vreesde.

Zou ze nu met stokslagen van de deur verjaagd worden? Zouden ze haar nog langer willen dulden?

Soeleika hield zoveel van Saida. Ze kon haar zorg niet missen. Dat begreep ook haar Moeder, die er over dacht, wie haar kind zou moeten verzorgen, als zij werd weggenomen.

Saida mocht dus blijven.

En elke middag, als het rustig was in het grote huis, ging ze naar de donkere zie-

kenkamer, om daar te lezen over het Licht der wereld.

Soeleika's Moeder werd al zwakker en zwakker. Maar binnen in haar begon het Licht te leven.

Toen Soeleika's Vader terugkwam, stierf haar Moeder en Saida, de Christin mocht in het Mohammedaanse huis niet blijven. Maar het Licht bleef wonen in Soeleika's hart.

No. 3

J. N. VOORHÖEVE . DEN HAAG